

[Kent Kirk]

Pariserklæringens målsætning på det udenrigspolitiske område, EPS-samarbejdet, har på glimrende vis vist, at det tætte samarbejde om de pragmatiske problemer kan skabe grundlag for et tæt udenrigspolitisk samarbejde, som er af stor betydning for Danmark.

Lad mig til sidst vedrørende Pariserklæringen nævne, at man dengang også prioriterede associeringspolitikken specielt med Middelhavslandene. Her har vi set konkrete resultater, idet Grækenland i dag er medlem af Fællesskabet, og Spanien og Portugal bliver medlemmer 1. januar 1986.

Så alt i alt må man sige, at de målsætninger, man satte sig i 1972, i mange henseender er blevet gennemført på en stille og rolig og fornuftig måde, og at unionsspøgelset, som man trak frem dengang og senere, i virkeligheden har vist sig at være – et spøgelse.

Topmødet i Milano den 28.-29. juni bør følge de linjer op, som regeringscheferne lagde med Pariserklæringen i 1972, således at der lægges en plan for det videre arbejde med Dooge-rapporten. Behovet for en klar politisk målsætning, for en virkeliggørelse af det interne marked, en konkretisering af, hvordan vi skaber et virkelig teknologisk fællesskab, en yderligere styrkelse af EMS-samarbejdet og en yderligere udbygning af EPS-samarbejdet er virkelig påkrævet.

Dooge-rapporten beskæftiger sig også med de institutionelle problemer, og vi undgår heller ikke en nødvendig drøftelse af de problemer, der reelt er i og imellem institutionerne. Det viser sig også, at der i rapporten er taget en række forbehold fra de fleste lande, når vi taler om de institutionelle problemer, og det er derfor det konservative folkepartis opfattelse, at det bedste grundlag for at komme videre i løsningen af de institutionelle problemer er Luxembourgforliget og en vurdering af de rent pragmatiske problemer, vi har i beslutningsprocessen. En større selvdisciplin medlemslandene imellem er påkrævet, når man bruger Luxembourgforliget.

Samarbejdet mellem Rådet og Europa-Parlamentet skal og bør forbedres, men det bør ske ved en ændring af de nuværende beføjelser. I stedet bør medlemslandene tilstræbe, at den samrådsprocedure, man har, bliver udvidet, således at man får et tættere og mere fornuftigt samarbejde imellem de to institutioner.

Vi finder, at Danmark skal gøre alt, hvad der er muligt, for at præge de drøftelser, der forestår. Vi er med ved forhandlingsbordet, og det er i befolkningens interesse, at den pragmatiske holdning, den danske befolkning har haft til EF siden begyndelsen af vores medlemskab, også kommer til at præge fremtidens EF. Det vil hjælpe os til at løse både 1980ernes og 1990ernes problemer.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.52

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg vil gerne indledningsvis takke for et omfattende og godt svar på forespørgslen. Jeg har skrevet tre ord ned, som jeg synes kendetegner svaret: praktisk, konkret, effektivt, og jeg kunne også godt tænke mig at bruge disse ord på mit eget partis holdning til og ønsker for Danmarks EF-politik.

Der er måske nogle, der ville sige: ja men der mangler visioner. Hvor er alle de store, flotte tanker henne om, at det europæiske samarbejde skal ende i en stadig tættere sammenslutning blandt de europæiske folk – præambelen til Romtraktaten? Den mener vi nu også hører med, og vi synes også, den er indeholdt i talen, men i denne markedspolitiske debat henimod folketingsårets afslutning og før EF-topmødet i slutningen af næste måned i Milano er det rigtigt også fra regeringens side at interessere sig for den nære fremtids problemer set i lyset af vores ønsker for de lidt længere mål.

Mit parti, venstre, har altid hørt til de partier i Danmark, der har bekendt sig klart og uden tøven til de europæiske ideer og til et tæt og forpligtende samarbejde inden for EF, og det vil vi fortsætte med, så længe det er vores indtryk, at de europæiske fællesskaber og det øvrige europæiske samarbejde, vi kan tale om, har til mål at fremme den økonomiske, den sociale og den teknologiske udvikling, at styrke de europæiske demokratier og